Ἔτος Δ'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαΐου 1890 Ἀριθ. 6

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἑλλάδι, ἐτησία Δρ. 6
» » ἑξάμηνος » 4
Ἐξωτερικοῦ ἐτησία Φρ. 10
» » ἑξάμηνος » 6

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου καὶ οἱ ἀναζητηταὶ αὐτοῦ (συνέχεια καὶ τέλος; μετὰ εἰκόνος), ὑπὸ Φ. Π. — **Τὸ βαρόμετρον καὶ αἱ ἀπαραίτητοι ὁδηγίαι αὐτοῦ**, ὑπὸ Ἀστέρος. — **Ὁ ὅρκος** (συνέχεια ὑπὸ Γ. Μ. — **Περὶ τῆς παρὰ τοῖς Σίναις ἀνατροφῆς** (συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ Δ. Γ. — **Ἡ Σωσάννα Ραμώ**, ὑπὸ Maurice de Fos (μετάφρασις μετὰ εἰκόνων. — **Διατί αἱ γυναῖκες φέρουσι κεφαλὴν διαβόλου** (ἀνέκδοτος παράδοσις), ὑπὸ Δαίμονος. — **Οἱ τέσσαρες Μονάρχαι** (μετάφρασις), ὑπὸ Π. Κ. Π. — **Ποικίλα** — **Δίνὶ γματα.** — **Ἀντάποκρίσεις τῆς «Φύσεως»**.

Ο ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΖΗΤΗΤΑΙ ΑΥΤΟΥ

(συνέχεια, καὶ τέλος).

Ὁ Βρισσών, γεωμέτρης προγενέστερος τοῦ Ἀρχιμήδους, διετείνετο ὅτι ὁ κύκλος εἶναι μεσανάλογος ποσότης μεταξὺ τοῦ ἐν αὐτῷ ἐγγεγραμμένου καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ περιγεγραμμένου τετραγώνου.

Ὁ διάσημος Καρδινάλιος de Cusa διϊσχυρίζετο, ὅτι εὗρε τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου διὰ τῆς περιστροφῆς στεφάνης ἐπὶ ὁμαλοῦ ἐπιπέδου. Ἐν τούτοις ἡ εὑρισκομένη ἀξία του π ἀπέχει πολὺ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους διδομένης.

Ὁ δὲ Κάρολος de Bovélles, οὕτινος τὴν εἰκόνα παρατίθεμεν ὧδε, ἐν τῷ περιέργῳ αὐτοῦ συγγράμματι, Περὶ Πρακτικῆς

Οἱ λύται τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου τοῦ ΙΣ' αἰῶνος.

Γεωμετρίας, (τῷ πρώτῳ ἴσως ἐκτυπωθέντι βιβλίῳ περὶ γεωμετρίας) τῷ δημοσιευθέντι κατὰ τὸ ἔτος 1550, διατείνεται, ὅτι αὐτὸς μόνος ἔλυσε τὸ περίφημον πρόβλημα.

«Πολλοί, κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους, γράφει ἐν αὐτῷ, κατέγειναν εἰς τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου, πλὴν πάντες κοπιάσαντες οὐδόλως ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ. Ὁ Ἀρχιμήδης ἐκ Συρακουσῶν καὶ ὁ Εὐκλείδης Μεγαρεὺς (1), ἀπώλεσαν χρόνον καὶ οὐδὲν ἐπωφελήθησαν. Περὶ δὲ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτευχθείσης λύσεως ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνεται ὅτι ἀνεκάλυψε ταύτην.

«Ὅτε ὁ Νικόλαος de Cusa, σεβασμιώτατος Καρδινάλιος ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ἔλυσε τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου, μετέβην παρ' αὐτῷ (ἐξ ἧς μεταβάσεως ὠφελήθην πολύ), καὶ ἐνῷ εὑρισκόμεθα ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τῆς μικρᾶς γεφύρας τῶν Παρισίων, ὁπόθεν παρετηροῦμεν τοὺς τροχοὺς ἁμαξίου τινὸς στρεφομένου ἔναντι ἡμῶν, ἀντελήφθην αἴφνης κίνησίν τινα, ἐξ' ἧς μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα διὰ τῆς εὐκαιρίας ταύτης νὰ τελειοποιήσω τὴν ἐφεύρεσίν μου. Ἐπιστρέψας οἴκοι ἀμέσως, τῇ βοηθείᾳ τοῦ διαβήτου καὶ τῶν γεωμετρικῶν μου ἐργαλείων ἔλυσα τὸ ζήτημα.»

Μάλιστα, ὁ σεβάσμιος πατὴρ ἔλυσεν ἀμέσως τὸ ζήτημα, πλὴν ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἡ ἀξία τοῦ π κατ' αὐτὸν εἶναι ἴση πρὸς $\sqrt{10}$, ὅπερ δὲν εἶναι ἀκριβές.

Ἡ μανία περὶ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, ἰδίως κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, ὑπῆρξε γενικὴ καὶ εἶχε καταλάβει τότε τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.

Ὁ Μέγας Κάρολος Πέμπτος εἶχεν ὑποσχεθῆ βραβεῖον 100,000 σκούδων εἰς τὸν τετραγωνίσοντα τὸν κύκλον, αἱ δὲ Ὁλλανδικαὶ χῶραι προσέφερον σημαντικὸν ποσὸν ὑπὲρ τοῦ λύτου τοῦ προβλήματος τούτου

Πιθανῶς ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἀπολαύσεως τῆς ὑποσχεθείσης ἀμοιβῆς ὁ Oronce Finée ἐδημοσίευσε τὸν μαθηματικὸν γρίφον (Rebus mathematicus), ἐν ᾧ διατείνεται, ὅτι ἐφεῦρε τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου, τὸν τριγωνισμὸν τῆς γωνίας κτλ. Τὸ ἔργον τοῦτο, δι' οὗ ἐφαντάσθη ὅτι θὰ προσεπορίζετο δόξαν ἀθάνατον, ἐξητάσθη ἀμέσως καὶ ἐξηλέγχθη παρὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οἵτινες τὸ κατέκριναν καὶ περιεφρόνησαν, μετ' οὗ δὲ πολὺ περιέπεσεν εἰς λήθην.

Ὁ Scaliger, διάσημος φιλολόγος, ἀκμάσας περὶ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, ἐδημοσίευσε Νέαν Κυκλομετρίαν, ἐν ᾗ οὗτος περιέγραψε λύσιν τινὰ τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, δι' ἧς ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἡ περίμετρος τοῦ ἔν τινι κύκλῳ ἐγγεγραμμένου δωδεκαγώνου εἶναι μεγαλειτέρα τῆς περιφερείας τοῦ ἐν ᾧ ἐνδιαλαμβάνεται κύκλου. Ὁ δὲ πάτερ Clavius, ὅστις ἀνέτρεψεν ἄρδην τὰ χονδρὰ ἀστοχήματα, ἅτινα καταπλημμυροῦσι τὴν Κυκλομετρίαν, ἐμπίπτει εἰς ἑτέρας ἀντιθέσεις, ἐνῷ ταυτοχρόνως ἐξευτελίζει τὸν Scaliger, καὶ μέμφεται τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ Εὐκλείδους.

Τῷ 1720 ὁ Ἰωάννης Βακών, δίδωσιν ἑτέραν λύσιν τοῦ θείου τούτου προβλήματος τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, καὶ ἀποδεικνύει τὰς ὑπαρχούσας σχέσεις τοῦ θεωρήματος τούτου πρὸς τὴν ὀπτα-

(1) Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ἀντιζηλία μεταξὺ τῶν τότε σοφῶν, παρατίθεμεν κατωτέρω τίνι τρόπῳ ἡ νέα ἱστορία κατατάσσει τοὺς σοφοὺς τούτους. Ὁ Ἀρχιμήδης ἐξοχώτατος καὶ περικλεέστατος τῶν μαθηματικῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς ἐν Συρακούσσις τῷ 287 π. χ. συνέγραψε πολλά, περὶ μέτρου κ ύκλου, σφαίρας, κυλίνδρου, σφαιροειδοῦς, κωνοειδοῦς, ἕλικος, ἔργα θαυμαζόμενα μέχρι τοῦδε. Τιμᾶται δὲ ὡς ἐφευρέτης τῆς μηχανικῆς καὶ ὑδροστατικῆς. Λύτὸς πρῶτος ἐπενόησε τὸν νόμον τῆς ἰσορροπίας τῶν σωμάτων ἐντὸς ὑγροῦ. Ὑπάρχει πασίγνωστος ἡ Ἀρχιμήδειος ἕλιξ· διαθρυλλοῦνται δὲ προσέτι τὰ καυστικὰ κάτοπτρα, δι' ὧν ἡσύχως ἐργαζόμενος ἐκ τοῦ θαλάμου κατέτρλεξεν, ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ, τὸν στόλον τῶν Ρωμαίων πολιορκούντων τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ἁλωθείσης τῆς πόλεως, ὁ Μάρκελλος διέταξε τὰ δέοντα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Ἀρχιμήδους· ἀλλὰ στρατιώτης προλαβὼν ἐφόνευσεν αὐτόν, ἐπειδὴ μηδεμιᾶς ἠξιοῦτο παρ' αὐτοῦ ἀπαντήσεως ὡς προσέχοντος τὸν νοῦν ἐν μαθηματικαῖς μελέταις.

Εὐκλείδης, περίφημος μαθηματικὸς ἐκ Τύρου, πάτηρ τῆς Γεωμετρίας, ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς εἰς Ἀθήνας ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐδίδαξεν ἐνταῦθα μετὰ πολλῆς φήμης τὴν γεωμετρίαν· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μαθηματικῶν συγγραμμάτων σώζονται ἔτι τινὰ περιέχοντα πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ βαθείας παρατηρήσεις. Διατελεῖ δὲ μέχρι σήμερον ὁ διδάσκαλος ἡμῶν ἐν τῇ παραδόσει τῆς γεωμετρίας.

σίαν τοῦ Ἐζεκιὴλ καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου!

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς Κύριος Μαβουλών, ὅστις ἐπίσης εἶχεν εὕρῃ τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου, κατέθεσε παρά τινι συμβολαιογράφῳ 1000 σκοῦδα, ἵνα δοθῶσιν ὡς ἀμοιβὴ εἰς ὅντινα ἐκ τῶν γεωμέτρων ἤθελεν ἀνακαλύψῃ τὸ ἐλάχιστον λάθος ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς αὐτοῦ. Ἠλήν ἡ τόλμη του αὕτη τῷ ἐστοίχισεν οὐκ ὀλίγον, διότι ὁ Nicole, ἔτι νέος ὤν, ἔπεισεν αὐτὸν εὐκόλως περὶ τῆς χονδρῆς ἀμαθείας του, τὸ δὲ χρῆμα ἐδόθη εἰς τοὺς πτωχούς.

Ἀπὸ τῆς νηπιότητος τῆς γεωμετρίας ὁ κύκλος ἐθεωρήθη ὡς πολύγωνον ἀπεριορίστου ἀριθμοῦ πλευρῶν καὶ ἑπομένως περιέχον τὴν μείζονα ἐπιφάνειαν πρὸς κύκλον.

Ἐν τούτοις ὁ Clerget ἐτόλμησε ν' ἀνασκευάσῃ τὴν πλάνην ταύτην τῶν γεωμετρῶν καὶ διισχυρίσθη ἐξ ἐναντίας, ὅτι ὁ κύκλος εἶναι πολύγωνόν τι περιέχον ὡρισμένον ἀριθμὸν πλευρῶν! καὶ ὅτι ἐφεῦρε καὶ τὸν τριγωνισμὸν τῆς γωνίας, καὶ πρὸ πάντων τὸ θαυμαστότερον, τὸ μέγεθος τοῦ σημείου τῆς ἐπαφῆς δύο ἀνίσων σφαιρῶν!

Νομίζομεν ὅτι σὺν τῇ περατώσει τῆς βραχείας ἡμῶν ταύτης περὶ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου μελέτης, ἥτις πιστεύομεν ἀρκούντως ἀπέδειξε τὴν πλάνην καὶ τὸ γελοῖον τῶν αὐτοθεωρηθέντων μέχρι σήμερον λυτῶν τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, εἶναι ἐπάναγκες ν' ἀνακεφαλαιώσωμεν ἐν δυσὶ λέξεσι τὴν ἀληθῆ καὶ ἀκριβῆ ὑπὸ γεωμετρικὴν ἔποψιν θεωρίαν τοῦ ἀλύτου τούτου προβλήματος μαθηματικῶς, ἵνα πᾶς τις πεισθῇ ἐντελῶς περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς λύσεως τοῦ θεωρήματος τούτου.

«Τὸ πρόβλημα τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου συνίσταται εἰς τὴν εὕρεσιν τετραγώνου, οὗτινος ἡ ἐπιφάνεια ἤθελεν εἶσθαι πάντάπασιν ἴση τῇ ἐπιφανείᾳ δεδομένου κύκλου, καὶ εἰς τὴν ἀπόδειξιν τούτου γεωμετρικῶς καὶ ἐν μαθηματικῇ ἀκριβείᾳ.»

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τούτου ἐθεωρήθη γεωμετρικῶς ἀδύνατος ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, οἱ δὲ νεώτεροι ἀναζητηταὶ τούτου οὐχὶ μόνον δὲν ἐπλησίασαν εἰς τὴν λύσιν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ὑπερέβησαν τὰς θεωρίας καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀρχαίων ἀναζητητῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐφεῦρον τοὐλάχιστον βάσιν ἀλλοίαν ἐξικνοῦσαν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ π.

Ὅσοι δὲ τὴν σήμερον βάλλουσιν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀναντιρρήτως προσκρούουσι κατὰ σκοπέλου, καθ' οὗ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια ὑποχωρεῖ κατησχυμμένη!

Φ. Η.

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ
ΚΑΙ ΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΑΥΤΟΥ

Μολονότι ὀλίγοι μεταξὺ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν ποιοῦσι χρῆσιν τοῦ βαρομέτρου, καὶ ἐν τούτοις οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας του, θεωροῦμεν καλὸν νὰ μεταδώσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις σχετικάς τινας περὶ αὐτοῦ ὁδηγίας, καθότι ἐν Εὐρώπῃ ἀπεδείχθη, ἡ μεγάλη χρησιμότης αὐτοῦ συνεπείᾳ τῶν τελευταίων ἀστασιῶν τοῦ καιροῦ καθ' ἃς ἐπεβεβαιώθη ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων ἡ ἀκριβὴς καὶ ἄμεμπτος λειτουργία του, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ μετεωρολογικὴ αὐτοῦ πορεία συνῳδὰ ταῖς ἀτμοσφαιρικαῖς μεταλλαγαῖς.

Τὸ βαρόμετρον, ὄργανον μετροῦν τὴν βαρύτητα ἢ πύκνωσιν τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ δεικνῦον τὴν ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ, εἶναι ἐπίνοια τοῦ Τορικέλλη, μαθητοῦ τοῦ Γαλιλαίου (1643), ἐφευρέτου καὶ τοῦ μικροσκοπίου, ἔχει, ὡς γνωστόν, βάσιν τὸν ὑδράργυρον, ὅστις ἀκολουθεῖ τὰς μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ θεωρεῖται τὴν σήμερον ἀπαραίτητον εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον περὶ τῆς πορείας τοῦ καιροῦ.

Ὁ ἐν τῷ βαρομέτρῳ ὑπάρχων ὑδράργυρος, κατερχόμενος ἢ ἀνερχόμενος, προαγγέλλει τὴν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ, καὶ ἐν γένει αἱ διάφοροι μεταβολαὶ τοῦ ὑδραργύρου σημειοῦσιν ὁμοίας μεταβολὰς τοῦ καιροῦ.

Ὁπόταν ὁ ὑδράργυρος κατέρχεται δὲν προαγγέλλει πάντοτε βροχήν, ἀλλ' ἀνέμους, οὗτοι δὲ συναθροίζοντες ἢ διασκορπίζοντες τοὺς ὑδατώδεις ἀτμοὺς ἢ τὰ νέφη, αὐξάνουσιν ἢ μειοῦσι τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ὄγκον, ἑπομένως κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, ἐπιφέρουσι τὴν ὕψωσιν ἢ ὑποβίβασιν τοῦ βαρομέτρου, ὅπερ δεικνύει οὕτω τόσον τὴν διαφορὰν τῶν ἀνέμων ὅσον καὶ τὴν βροχὴν ἢ τὴν ξηρασίαν. Τοὐντεῦθεν ἐξάγεται ὅτι:

Ὁ ὑδράργυρος κατέρχεται πλέον ἢ ἧττον κατὰ τὴν φυσικὴν κατάστασιν τῶν ἀνέμων ἐν ᾗ οὗτοι εὑρίσκονται, χαμηλοῦται δὲ ὀλιγώτερον ὅταν ὁ ἄνεμος πνέῃ βόρειος, βορειοανατολικὸς καὶ ἀνατολικός, παρὰ ὁπόταν ἐπικρατῇ ἄλλος τις ἄνεμος. Οἱ ψυχροὶ ἄνεμοι συνωθοῦνται εἰς τὰ χαμηλὰ στρώματα, συστέλλουσι τὸν ἀέρα καὶ καθιστῶσιν αὐτὸν κατάλληλον ὅπως βαστάζῃ τὰ νέφη, ἐνῷ οἱ ἄνεμοι οἵτινες ἐπικρατοῦσιν εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα, ἔχουσι σκοπὸν ὅλως ἀντίθετον, καὶ ὠθοῦσι τὰ νέφη πρὸς τὴν γῆν.

Ὁπόταν ταὐτοχρόνως κυριαρχῶσι δύο ἄνεμοι, εἷς μὲν παρὰ τὴν γῆν, καὶ ὁ ἕτερος παρὰ τὰ ὑψηλὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας, ἐὰν μὲν ὁ ὑψηλότερον πνέων ἄνεμος ἢ βόρειος καὶ ὁ χαμηλὸς νότιος, ἐπέρχεται ἐνίοτε βροχή, μολονότι τὸ βαρόμετρον εἶναι πολὺ ὑψωμένον· ἐὰν δ' ἀπ' ἐναντίας ὑψηλόθεν πνέῃ νότιος ἄνεμος καὶ χαμηλόθεν βόρειος, δὲν θὰ βρέξῃ, ἂν καὶ τὸ βαρόμετρον θὰ ἦναι χαμηλά, διότι ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὰ νέφη εἰσὶ συμπεπυκνωμένα, ἡ δὲ βαστάζουσα ταῦτα ἀτμοσφαῖρα ἠραιωμένη· κατὰ συνέπειαν ἰσορροπία δὲν ὑφίσταται, καὶ ὁ ἀὴρ δὲν δύναται πλέον νὰ βαστάζῃ τὰ νέφη· ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει τὰ νέφη εἰσὶν ἠραιωμένα, ὁ δὲ βαστάζων ταῦτα ἀὴρ εἶναι πεπυκνωμένος καὶ θὰ βαστάζῃ ταῦτα ἐφ' ὅσον δύναται.

Μετὰ μακρὰν καὶ ἄφθονον βροχὴν ἢ διαρκούσης ταύτης, ὅτε ὁ ὑδράργυρος ἀνέρχεται καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑψοῦται, θὰ ἐπακολουθήσῃ καλὸς καιρός.

Ὁπόταν ὁ ὑδράργυρος κατέρχεται πολύ, ἀλλὰ βραδέως, δηλοῖ ἐξακολούθησιν κακοῦ καὶ ἀσταθοῦς καιροῦ, ὁπόταν δὲ ἀνέρχεται πολὺ καὶ βραδέως, προοιωνίζει τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ καλοῦ καιροῦ.

Ἐν ταῖς δυσὶ ταύταις περιπτώσεσι τῆς συμπυκνώσεως καὶ ἀραιώσεως τῶν νεφῶν, ἡ ἀνύψωσις τῶν ὑδατατμῶν ἐνεργεῖται βαθμιαίως, ὁμοιομόρφως καὶ βραδέως, ἡ δὲ ἀτμοσφαῖρα συνεπῶς ἀποφορτόνεται ἢ βαρύνεται ἐν μακρῷ χρόνῳ.

Ὁπόταν ὁ ὑδράργυρος ἀνέρχεται πολὺ καὶ ταχέως, ἀγγέλλει εὔδιον καιρόν, ἀλλὰ βραχύν· ὁπόταν δὲ κατέρχεται πολὺ καὶ ταχέως, προαγγέλλει ὁμοίως κακὸν καὶ βραχυχρόνιον καιρόν.

Ὁπόταν τὸ βαρόμετρον δεικνύῃ μεταβλητὸν καιρόν, ὁ οὐρανὸς τότε δὲν εἶναι οὔτε αἴθριος οὔτε βροχερός, ὁ καιρὸς δὲν εἶναι οὔτε ὡρεῖος οὔτε κακός, ἀλλὰ μόλις ὁ ὑδράργυρος τότε κατέλθῃ, δηλοῖ βροχὴν ἢ ἄνεμον. Ἐὰν δ' ἀπεναντίας ἀνέλθῃ, ἔστω καὶ πολὺ ὀλίγον, προμηνύεται ὡρεῖος καιρός. Μετά τινα σύγκρουσιν μεταξὺ νεφῶν καὶ ἀέρος ὅστις βαστάζει ταῦτα ὁ ὑδράργυρος διαμένει ἀμετάβλητος, ἀλλ' ὅταν μετὰ ταῦτα ἀνέρχεται ἢ κατέρχεται, συμβαίνουσιν ἐν αὐτῷ μεταβολαί αἵτινες ἐὰν μὲν εἶναι ἀσήμαντοι ὁ καιρὸς μεταβάλλεται εἰς καλὸν ἢ κακόν· ἐὰν δὲ βίαιαι, δὲν διαρκεῖ.

Ὁπόταν ὁ ὑδράργυρος ἀνέρχεται τὸν χειμῶνα προμηνύει παγετόν, κατερχόμενος δὲ τότε κατ' ὀλίγον μὲν ἀλλ' αἰσθητῶς, δηλοῖ τῆξιν τοῦ πάγου.

Διαρκοῦντος τοῦ παγετοῦ καὶ ἀνερχομένου τοῦ ὑδραργύρου θὰ χιονίσῃ. Ἐν ὥρᾳ χειμῶνος συνήθως ὁ βόρειος ἄνεμος εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς ὑψώσεως τοῦ ὑδραργύρου, ὅτε ἐπέρχεται ψῦχος καὶ συνεπῶς παγετός. Ἐνῷ ὁ νότιος ἄνεμος ἀπ' ἐναντίας χαμηλόνων τὸν ὑδράργυρον ἐπιφέρει τὴν διάλυσιν αὐτοῦ.

Ἐὰν διαρκοῦντος τοῦ παγετοῦ τὰ νέφη συμπυκνοῦνται καὶ πίπτουσι, διαλύονται τότε εἰς βροχήν, ἢν τὸ ψῦχος μετατρέπει εἰς χιόνα, ἀλλὰ ὡς ἤδη προείπομεν, ἡ κίνησις αὕτη τῶν νεφῶν προξενεῖ τὴν ὕψωσιν τοῦ ἐν τῇ στήλῃ τοῦ βαρομέτρου ὑδραργύρου.

Ἐν θερμοτάτῳ καιρῷ, ἡ μεγάλη ταπείνωσις τοῦ ὑδραργύρου προμηνύει κεραυνούς, ἡ δὲ μικρὰ, ἐλπίδα ἐξακολουθήσεως τῆς γαλήνης. Αἱ μεγάλαι μεταβολαὶ αἴτινες συμβαίνουσι συνεπείᾳ τῆς συμπυκνώσεως τῶν νεφῶν καὶ τῆς ἐκκενώσεως τῆς ἀτμοσφαίρας, προξενοῦσιν ἀτμοσφαιρικὰς κινήσεις, αἵτινες ἠλεκτρίζουσι τὰ νέφη καὶ ἐξάπτουσι τὰς ἀεροειδεῖς οὐσίας αἵτινες ὑφοῦνται συνεπείᾳ τῆς θερμότητος, ἐν διαφόροις

σημείοις· τοὐντεῦθεν δὲ ἐκρύγνυνται οἱ κεραυνοὶ καὶ αἱ πύρναι μετεωρικαὶ σφαῖραι, αἵτινες ἐπιφέρουσι τὰ γνωστὰ τρομερὰ φαινόμενα. Δὲν πρέπει ποσῶς νὰ ἐκπληττώμεθα, ὅτι τὸ βαρόμετρον κατέρχεται μέχρι τοῦ κατωτάτου αὐτοῦ σημείου ὅτε συμβαίνουσι σεισμοί, ἐν ὥρᾳ καθ' ἣν ὁ ἀὴρ εἶναι πεπληρωμένος ἐκ θερμῶν ἐξατμίσεων ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς θερμασμένης γῆς ἐξερχομένων, καὶ ἥτις γῆ ὑφίσταται τότε σχισμάδας. Τοῦ ἀέρος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὄντος ἠραιωμένου, καὶ μὴ δυναμένου νὰ βαστάζῃ πλέον τὰ νέφη, ἐπέρχεται βροχὴ σημαντική, καὶ ἐν ταὐτῷ σχηματίζονται ἄνεμοι, καὶ σφοδραὶ τρικυμίαι, αἵτινες διεγείρουσι τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν καὶ θαλασσῶν.

Τοιαῦτά εἰσιν ἐν γένει τὰ ἀσφαλῆ συμπεράσματα ἅτινα ἐξήχθησαν ἀπὸ πλείστων παρατηρήσεων καὶ ἐπισταμένων μελετῶν ἐπὶ τοῦ βαρομέτρου, αἱ δὲ δευτερεύουσαι περιπτώσεις τούτου ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ἄνωθι πορισμάτων, ἀφ' ὧν δὲν εἶναι δύσκολον νὰ σχηματίσῃ τις τὴν ἀλάνθαστον πεποίθησίν του.

Ἀστήρ.

Ο ΟΡΚΟΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

—Βάβα, εἶπον, ἐγερθεὶς καὶ μᾶλλον προσεγγίσας πρὸς τὴν πρεσβύτιδα, θὰ σὲ καληνυκτίσωμεν καὶ θὰ σοῦ εὐχηθῶμεν περαστικά. Ἀλλὰ πές μας πρὶν φύγωμεν τί ὅρκος εἶναι αὐτός, ποῦ ἔκαμες εἰς τὴν ἐγγονή σου.

Βαθὺς στεναγμὸς συνταράξας τὸ στῆθος τῆς πρεσβύτιδος ὑπεδήλωσεν ἡμῖν, οἵας ἀναμνήσεις ὑπεδαύλιζεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἡ ἁπλῆ καὶ ἄκακος ἡμῶν ἐρώτησις.

Ὑποπτεύοντες δὲ ὅτι ἐμέλλομεν νὰ προξενήσωμεν νέον ἄλγος εἰς τὴν μόλις συνελθοῦσαν ἐκείνην πολυπαθῆ ψυχήν, καίπερ φλεγόμενοι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ γείνωμεν κοινωνοὶ τοῦ μυστηρίου, ἐν τούτοις προὐθυμήθημεν νὰ παρακωλύσωμεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ κορέσῃ τὴν περιεργίαν ἡμῶν ταύτην. Ἀλλ' ἡ πρεσβύτις....

—Ὄχι, παιδιά μου, μὴ φεύγετε, μᾶς εἶπε, καθῆστε· θὰ σᾶς διηγηθῶ τί ὅρκος μεγάλος καὶ τρανὸς εἶναι αὐτός, καὶ ἀπὸ τοῦτο θὰ καταλάβετε γιατὶ εὑρίσκομαι 'ς αὐτὴν τὴν κατάστασι κάθε χρόνο τέτοια μέρα. Καθῆστε· μοῦ φαίνεται πῶς θὰ βγάλω μιὰ πλάκα ἀπὸ τὰ στήθια μου, νὰ ἀλαφρώσῃ ἡ μαύρη μου καρδιά· Καθῆστε.

Ὑπηκούσαμεν οὐχὶ ἄκοντες εἰς τὴν ἐπανειλημμένην τῆς γραίας πρόσκλησιν, καὶ παρακαθήσαντες αὐτῇ ἐτείναμεν προσεκτικὸν οὖς, ἐξαρτώμενοι ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς. Ἡ πρεσβῦτις, ἀνεκάθισεν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ στρώματος, ἐστηρίχθη εἰς προσκεφάλαιον, ὅπερ ἡ ἔγγονος φιλοστόργως προσήρμοσεν ἐπὶ τὸν τοῖχον, ἵνα ἀνετωτέραν καταστήσῃ τὴν θέσιν τῆς μάμμης, καὶ ἤρξατο διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς πως ἐξηγουμένη ἡμῖν τὰ κατὰ τὸν μνημονευθέντα ὅρκον.

Ἕνα κοριτσάκι μοῦ εἶχε χαρίσῃ ὁ Θεὸς σὰν ἀγγελουδάκι· ἐκεῖνα τὰ μαλλιά του ἤλεγες πῶς ἤτανε ἀπὸ χρυσάφι· τὰ μάτια του σὰν 'μύγδαλα· τέτοιο χρῶμα δὲν εἶχε ἄλλο παιδὶ τῆς γειτονιᾶς, καὶ τί ὑπάκουο· δεύτερο λόγο δὲν ἔλεγε. Ἤτανε 7 ἐτῶν, ἅμα καταλάβενε πῶς ἤμουνα σεκλετισμένη, ἤρχουνταν καὶ μὲ χίλια λόγια καὶ μὲ χίλια χάδια ἤθελε νὰ μὲ κάμῃ νὰ γελάσω. Ἂν δὲν γελοῦσα ἔφευγε σεκλετισμένο. Ὁ πατέρας του ἦταν πεθαμένος 4 χρόνια. Δὲν τὸ εἶχε γνωρίσῃ καλὰ τὸ καϋμένο, καὶ καλλίτερα.

—Γιὰ τί, βάβα, καλλίτερα;

—Τώρα θἀκούσῃς παιδί μου. Στὸν ἀποκλεισμὸ ποῦ μᾶς ἔκαμε ὁ Κιουτάγιας ποῦ γῆς δὲν θὰ τὸν λιώσῃ, τὸ κακόμοιρο καὶ αὐτὸ τί ὑπέφερε! Ἤτανε 'μέρα ποῦ πέρασε μὲ δέκα δράμια ξερὸ ψωμὶ καὶ μουχλιασμένο, καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε ὅτι τὸ ἔβγαζα ἀπὸ τὸ στόμα μου γιὰ νὰ τὸ χορτάσω, δὲν μοῦ ζητοῦσε ἄλλο, ἀλλὰ ἤρχετο καὶ μ' ἀγκάλιαζε μὲ τὰ μικρά του τὰ χεράκια καὶ μοῦλεγε.

—«Μαννοῦλα μου ἐγὼ ἐχόρτασα, ἐσὺ ἐχόρτασες;

—Ἀλλὰ ταῖς τελευταίαις ἡμέραις καὶ κεῖνο τὸ 'λίγο ψωμὶ μᾶς ἔλειψε, καὶ δὲν μ' ἔμελλε γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ γιὰ κεῖνο τὸ κακόμοιρο. Ἐδράζαμε πρῶτα παληολάχανα καὶ ὕστερα.... Ἀλλὰ γιατὶ νὰ τὰ θυμηθῶ αὐτά.

Μᾶς εἶπανε οἱ καπετανέοι πῶς θὰ κάμωμε τὴν ἔξοδο καὶ νὰ ἑτοιμαστοῦμε· νὰ πάρῃ κάθε μιὰ μαζίτης τὰ καλά της καὶ ἀκριβὰ πράματα. Ἔπλεξα στὰ μαλλιά μου λίγα φλωρὰ ποῦ εἶχα γιὰ νὰ μὴ βρεθῶ χωρὶς χρήματα, ἂν γλύτωνα. Ὕστερα σηκώνω τὸ παιδί μου τὸ βάζω πίσω σταῖς πλάταις μου καὶ τὸ ἔδεσα καλὰ μὲ ἕνα γερὸ σχοινί.

—«Γιατὶ μαννούλα μου μὲ δένεις ἔτσι; τί σοῦ ἔκαμα; ποῦ θὰ με πᾶς; μὲ 'ρωτοῦσε τὸ καϋμένο.

—Ὄχι παιδί μου, δέν σε δένω γιατὶ μοῦκαμες τίποτε, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ πέφτῃς ἀπὸ πάνω μου.

—Ποῦ θὰ πᾶμε;

—Θὰ πᾶμε ναῦρωμε ψωμί, γιατὶ αὐτοὶ οἱ παληαρβανίταις δὲν μᾶς ἀφίνουν νἄχωμε.—Εὐχαριστήθηκε τὸ καϋμένο ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἤτανε ἥσυχο. Ἐνύχτωσε· ὅλο τὸ ἀσκέρι συμμαζεύτηκε ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κάστρου. Ἐπῆγα καὶ ἐγὼ μὲ τὸ παιδί μου· ἔρριχνε καὶ ψιλὴ βροχοῦλα σὰν νἄλλαιγε κὸ Θεὸς γιὰ ταῖς συφοραῖς ποῦ θὰ παθαίναμε αἱ ἄμοιροι.—Ἀρχίσαμε νὰ βγαίνωμε καὶ 'γὼ κρατοῦσα καλὰ τὸ παιδί μου. Κάμποση ὥρα ἦταν ἡσυχία· ὕστερα ἀκοῦμε τουφέκια καὶ φωναῖς «πίσω πίσω» μᾶς ἔφαγαν μὲ προδοσιὰ τὰ σκυλιά. Ποῦ ἤξερες τί νὰ κάμῃς ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἄλλοι ἔτρεχαν ἀπὸ 'δῶ, ἄλλοι ἀπὸ κεῖ, ἄλλοι γύριζαν πίσω. Τὰ τουφέκια πέφτανε συχνότερα. Ἡ γέφυρα τοῦ αὐλακιοῦ, ποῦ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρο, ἔσπασε. Ἐκεῖ ἦταν νὰ τὰ χάνῃς περισσότερο. Δὲν ἤξευρα ἡ κακομοῖρα ποῦ νὰ πάω. Ἄκουγα κλάϋματα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, φωναῖς μικρῶν παιδιῶν νὰ φωνάζουν ταῖς μανάδες των ποῦ εἶχαν χάσῃ 'ς ἐκείνη τὴ δυστυχία καὶ 'γὼ κρατοῦσα ἡ ἄμοιρη σφιχτότερα τὸ παιδίμου.

—Μαννούλα μου φοβᾶμαι, μοῦλεγε. Τί τουφέκια εἶν' αὐτά;

—Τίποτε παιδί μου· σώπα μὴ μιλᾷς· μὴ σ' 'κούσουν οἱ *Ἀρβανίταις.*

—Εἶχα φύγῃ λίγο μακρυὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴ χαλασιὰ καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους παντύχαινα πῶς γλύττωσα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἤξευρα ἡ μαύρη τί μᾶς περίμενε. Αὐτοὶ εἶχαν στήσῃ καρτέρι, ὅπως στὰ παπιὰ γιὰ νὰ μὴ ξεφύγῃ τὸ παππί, φυλάει ὁ ἕνας ἐδῶ κι' ἄλλος μακρύτερα, ἂν δὲ τὸ πετύχῃ ὁ ἕνας, νὰ τὸσκοτώσῃ, ὁ ἄλλος. Ἔτσι καὶ τότε ὅσαι γλύττωσαν ἀπὸ τοὺς πρώτους, πέφτουν στὰ νύχια τῶν ἄλλων· ἄρχισε τὸ τουφεκίδι. Ἕνας ἔπεφτε ἀπὸ δῶ κἄλλος ἀπὸ κεῖ. Ἀχ!

—Δός μου παιδί μου λίγο νερό, γιατὶ κόλλησε τὸ στόμα μου, εἶπεν ἡ πρεσβῦτις ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν ἔγγονον αὐτῆς, ἥτις τηροῦσα ἱερὰν σιγὴν ἠκροᾶτο τῆς μάμμης αὐτῆς πολλοστὴν ἤδη φοράν. Ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μάμμης, ἡμεῖς δὲ βλέποντες, ὅτι καὶ ἐξηντλημένη ἐκ τῆς συγκινήσεως ἦτο καὶ τὰ καταπεπονημένα αὐτῆς μέλη εἶχον ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἠγέρθημεν καὶ ἐντονώτερον λέγομεν πρὸς αὐτήν.

—Βάβα δὲν θέλομε νὰ ἀκούσωμεν ἄλλο, γιατὶ εἶσαι κουρασμένη. Πρέπει νὰ κοιμηθῇς· καλὴ νύκτα.

Ἀλλ' ὁμολογητέον ὅτι οἱ λόγοι ἡμῶν οὗτοι δὲν ἀντεπροσώπευον τὰ ἀληθῆ ἡμῶν αἰσθήματα, ἅτινα διιδοῦσα ἴσως ἡ πρεσβῦτις, ἢ ὄντως ἀνακουφιζομένη ἐκ τῆς διηγήσεως αὐτῆς, μετ' ἐπιμονῆς ἀνεχαίτισεν ἡμᾶς ἀπερχομένους ἤδη. Τοιαύτη ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἀρέσκεται νὰ ἐξωτερικεύῃ, νὰ μεταδίδῃ εἰς ἄλλον τὰ κατακλύζοντα αὐτὴν λυπηρὰ αἰσθήματα. Ἐπιθυμεῖ νὰ παρουσιάσῃ πρὸ σοῦ τὸ τραῦμα ὑφ' οὗ νοσεῖ. Τοῦτο ἐπέχει τόπον θεραπείας. Καὶ οὐκ ὀλιγάκις βεβαίως εἶναι θεραπεία. Τὸ νὰ συγκαλύπτῃ καὶ συγκλείῃ τις τὸ ἄλγος αὐτοῦ ἐν τοῖς στέρνοις εἶναι ἐνίοτε τοσοῦτον κινδυνῶδες, δύναται ἐνίοτε νὰ συγκλονίσῃ τοσοῦτον τὴν καρδίαν, καὶ εἰς φρικώδεις καὶ ἐπικινδύνους ἐκρήξεις νὰ ὠθήσῃ αὐτήν.

Ὡς λοιπὸν ἐπάναγκες πολλάκις ἀποβαίνει νὰ ἀπομακρύνωμεν τὴν διάνοιαν τοῦ πάσχοντος ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ἀνακαλοῦσιν εἰς αὐτὸν τὸ ἄλγος, οὕτως ἐπίσης ἐνίοτε δὲν εἶναι ἀσύμφορον νὰ ἐπιτρέπωμεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐξωτερι-

κεύη τὰ παθήματα αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσι καὶ παθήματα ψυχικά, ὧν τὴν ἀνακούφισιν θὰ ἤντλει ἐκ τῆς εἰς τρίτον μεταδόσεως, ἀλλ' ὧν ἡ ἐξωτερίκευσις παρακωλύεται ἐξ ἄλλων καθηκόντων;

Ἡ πρεσβῦτις ἀνέλαβε τὸν διακοπέντα αὐτῆς λόγον.

Ἀχ! παιδί μου, ἔρχεται ἡ ὥρα ἡ φοβερή· ἕνα βόλι φαρμακερὸ μὲ ἐπιτυχαίνει στὸ πόδι μου πίσω στὴ φτέρνα· ἀλλὰ δὲν ἐπῆγε ὡς τὸ κόκκαλο. Ἠσθάνθηκα πόνο μεγάλο, ἀλλὰ μποροῦσα ἀκόμη νὰ περπατήσω. Ἔβαλα ὅλαις μου ταῖς δυνάμεις. Ἀλλὰ ἄλλο καταραμένο μὲ πετυχαίνει στὸ ἄλλο πόδι ἐπάνω κάτω στὴν ἴδια θέσι ἀλλὰ ἤτανε βαθύτερο· Νά, φαίνεται καὶ ἡ πληγὴ μεγαλειτέρα.

Ταῦτα λέγουσα ἀποκαλύπτει τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν αὐτῆς καὶ μετὰ φαιδροτέρου τόνου ἀπευθυνομένη πρὸς ἡμᾶς.

— Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε παιδιά μου, ἀναφωνεῖ· δὲν πειράζει ἐγὼ εἶμαι γρηά. Πέτε πῶς βλέπετε τὸ πόδι τῆς βάβας σας.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς ἀφελοῦς μάμμης ἡ νεᾶνις ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐλαφρότατον δ' ἐρύθημα ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρειὰς τῆς ἀθῴας κόρης.

Πλησιάζομεν· παρατηροῦμεν περιέργως ἀμφοτέρους τοὺς πόδας.

Ἡ πτέρνα τοῦ ἑτέρου τούτων ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ κατεστραμμένη, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου οὐλαὶ ἐπεμαρτύρουν τὴν ἀλήθειαν τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος ἱστορουμένων.

— Ἀλλά, βάβα, δὲν εἶναι μόνον δύο πληγαί, εἶναι περισσότεραι.

—Ναί παιδί μου. Ἄμα μοῦ ἦρθε ἡ δεύτερη λαβωματιὰ δὲν μπόρεσα πλιὰ νὰ περπατήσω. Ἔπεσα, ἀλλὰ πρόσεξα μὴ κτυπήσῃ πουθενὰ τὸ παιδί μου.

—Γιατί μαννούλα μου ἔπεσες;

—Ἀπόστασα παιδί μου· ἄμα ξαποστάσω θὰ σηκωθῶ. Σώπα μὴν σάκούσουν καὶ σὲ πάρουν οἱ Παληαρβανίταις.

— Ἐλούφαξε τὸ κακόμοιρο πάλιν. Καὶ ἠσθανόμουν τὰ χεράκια του νὰ μοῦ σφίγγουνε περισσότερο τὸ λαιμὸ καὶ μοῦ φάνηκε πῶς ἡ καρδοῦλά του ἔτρεμε σὰν τὸ ψάρι.— Ἄλλη λωβωματιὰ καὶ ὕστερα ἄλλη ἦρθε καὶ μ' εὑρῆκε. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἠσθανόμουνα τοὺς πόνους πολύ, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἄμα κρύωσαν, δὲν ὑπόφερα. Μοναχὰ εἶχα παρηγορὰ ὅτι δὲν ἐπέτυχε κάμμιὰ τὸ παιδί μου, γιατὶ προσπαθοῦσα νὰ τὸ προφυλάξω ὅσο μποροῦσα περισσότερο.— Ἐκοιτόμουνα κάμποση ὥρα ἐκεῖ κάτω, καὶ εἶχα ἐλπίδες πῶς οἱ Ἀρβανίταις δὲ θά με ἰδοῦν, γιατὶ ἦταν παράμερα. Ἄκουγα κάμποση ὥρα τὸ τουφέκι. Ἔπειτα λάρωσε. Δὲν ἤξερα τί νὰ ὑποθέσω. Ἐφανταζόμουνα ὅτι πολλοὶ θὰ στοτώθηκαν, καὶ ἄλλοι πάλαι θὰ γλύττωσαν. Ἀλλὰ ἐγὼ ἡ κακομοῖρα δὲν ἤμουνα οὔτε σκοτωμένη οὔτε γλυττωμένη. Κάποτε παρακαλοῦσα τὴν κυρὰ παρθένα νὰ μ' εὕρῃ κανένα βόλι στὴ καρδιὰ νὰ ἀπαλλαχτῶ ἀπὸ τὰ βάσανα· ἀλλὰ πάλι, ἄμα συλλογιζόμουνα, πῶς τὸ παιδί μου θἄπεφτε στὰ χέρια τῶν Ἀρβανίτων, ὄχι, ἤθελα νὰ ζήσω, τὴν ἀγαποῦσα τὴ ζωή. Ἐκεῖ ποὺ συλλογιζόμουνα αὐτά, νὰ καὶ ἀκούω βήματα. Ἔσφιξα περισσότερο τὸ παιδί μου· Πληπιάζουν τὰ βήματα· καὶ γὼ κράτησα τὴν ἀναπνοή μου μὴ τύχῃ καὶ προδοθῶ. Ἀλλὰ τί· ποτε. Ἕνας ψηλὸς Ἀρβανίτης περνῶντας ἐσκόνταψε ἀπάνω μου. Εἶπε κάτι ἀρβανίτικα· ἐγὼ δὲν κατάλαβα. Ἤμουνα παγωμένη ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, γιὰ τὸ παιδί μου. Ἔσκυψε καὶ μ' εἶδε. Ἐγώ, μήπως καὶ τὸν μαλάκωνα, ἄρχισα νὰ ξεπλέγω ἀπὸ τὰ μαλλιά μου κάμποσα φλωρὰ νὰ τοῦ δώσω. Ἐκεῖνο τὸ σκυλί, ἄμα κατάλαβε ἀπὸ τὴ λάμψι πῶς ἤτανε χρυσάφι, βγάζει ἕνα μεγάλο χαντάρι καὶ μοῦ κόβει σύρριζα τὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τόσο ἀγρίεμὸ ὁ Ἀρβανίτης, ποὺ μοῦκοψε καὶ ὀλίγο τὸ πετσί μου καὶ ἀπὸ τότε δὲν φύτρωσαν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος μαλλιά. Νὰ κύττα παιδί μου.

Μετὰ συγκινήσεως πλέον, ἣν μόλις συνείχομεν, παρεστηρήσαμεν ἱκανὸν μέρος τοῦ κρανίου ἄνωθι τοῦ δεξιοῦ κροτάφου γυμνὸν τριχῶν.

Γ. Μ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΣΙΝΑΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Εἰς τὰς πολυπληθεστέρας πόλεις καὶ χωρία, αἱ ἀρχαὶ προβλέπουσι περὶ δημοσίων ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ παίδευσις ἄρχεται ἀπὸ πέντε ἐτῶν καὶ διαρκεῖ μέχρι τοῦ δωδεκάτου ἢ τεσσαρακαιδεκάτου ἔτους, ἄνευ τῶν παρ' ἡμῖν συνήθων διακοπῶν. Τὰ παιδία χρεωστοῦσι νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν σχολὴν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ καὶ νὰ χαιρετίσωσιν εἰσερχόμενα τὸν Κομφούκιον, τὸν σοφώτερον τῶν παρ' αὐτοῖς πεπαιδευμένων ἀνδρῶν καὶ τὸν διευθύνοντα, τὴν ἑσπέραν δ' ἀπέρχονται παρομοίως. Ὅταν αἱ τάξεις φοιτῶνται πυκνῶς, ὁ διδάσκαλος ἐπιτρέπει τὴν ἀναχώρησιν εἰς τοὺς μικροτέρους, εἶτα δὲ εἰς τοὺς ἔχοντας τὸν μακρότερον δρόμον νὰ διανύσωσι μέχρι τῆς ἑαυτῶν κατοικίας· τὸ παιδίον δὲν τολμᾷ νὰ διασκεδάσῃ, οὔτε νὰ παίξῃ καθ' ὁδόν, ἐμβαῖνον δ' εἰς τὴν οἰκίαν ὀφείλει νὰ χαιρετίσῃ τοὺς ἐφεστίους θεούς, τοὺς προγόνους καὶ τοὺς γονεῖς· μετὰ τοῦτο δ' ἀπαγγέλλει μεγαλοφώνως τὰ μαθήματά του. Τὸ βιβλίον δέον νὰ κρατῇ τρεῖς δακτύλους μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν, νὰ μὴ κηλιδοῖ τὰς χεῖρας γράφον, νὰ ἵσταται εὐθυτενὲς κτλ.

Τὰ πρῶτα μαθήματα ἀφορῶσιν εἴς τινας περὶ τὸ φέρεσθαι γνώσεις. Κατόπιν μεταβαίνουσιν εἰς τὰ στοιχεῖα τῆς ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς, ὅτε γίνονται γνωστὰ τὰ πράγματα τῶν ὁποίων ὁ παῖς ἔμαθε τὰ σημεῖα καὶ εἰς ἀσκήσεις τοῦ μνημονικοῦ διὰ παλαιῶν γνωμικῶν καὶ κανόνων διαγωγῆς, ὧν δείγματά τινα παραθέτομεν.

«Μόλις ὁ πῶλος ἀρχίσῃ νὰ πηγαίνῃ μὲ τὰ τέσσερα, ὁ δρόμος δὲν τὸν χωρεῖ πλέον.»

«Τὸ κακὸν μανθάνεται ταχέως, τὸ καλὸν δυσκόλως.»

«Τὸ λογικὸν εἶναι διὰ τοὺς σοφούς, ὁ νόμος διὰ τοὺς ἀσόφους.»

«Ὁ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὰ μεγαλείτερα κακά, εἶναι, ὁ ἀξιώτερος ν' ἀρχηγῇ τῶν ἄλλων.»

«Μία συνέντευξις μετὰ σοροῦ ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ δέκα ἔτη σπουδῆς.»

«Ὁ μὴ σπείρων, δὲν ἔχει στάχυς νὰ θερίσῃ, καὶ ὁ μὴ θερίζων τὸν σπαρέντα σῖτον, δὲν ἔχει ἄρτον νὰ φάγῃ.»

«Ζήτει νὰ φαίνησαι ἔξωθεν λαμπρός, καὶ νὰ ἦς ἔσωθεν καθαρός.»

«Ἐὰν δὲν χαλιναγωγῇς σὺ τὴν γλῶσσάν σου, οὐδεὶς θὰ σοὶ τὴν χαλιναγωγήσῃ.»

Ἡ ἀριθμητικὴ διδάσκεται εἰς τὰ προκαταρκτικὰ σχολεῖα, ἀλλὰ τὸ ἅσμα ἀπαγορεύεται. Ὁ παῖς δὲν τολμᾷ οὔτε νὰ ᾄδῃ, οὔτε νὰ ἀναγινώσκῃ διασκεδαστικὰ βιβλία, οὔτε νὰ παίζῃ, ἐμποδίζεται νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ εἰς δημοσίας ὁδούς, ὑποχρεοῦται νὰ εὐχαριστῇ τὸ πνεῦμά του δι' ἐργασιῶν τῆς χειρὸς καὶ σωματικῶν ἀσκήσεων. Ὁ ὀκνηρὸς πλαγιάζεται ἐπὶ στενοῦ θρανίου, ἐφ' οὗ λαμβάνει κτυπήματα βέργας. Κατὰ μῆνα ἢ δεκαπενθήμερον ὑποβάλλονται εἰς ἐξετάσεις ἐνώπιον τῶν πατέρων των. Αἱ ἐπίσημοι γίνονται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἀπονέμονται βαθμοί, ἰδιαίτεροι ἱματισμοὶ καὶ τὰ σήματα τοῦ προβιβασμοῦ.

Ἡ τῶν νεανιδων ἀνατροφὴ ἀμελεῖται ἐν Κίνᾳ· τὸ πόνημα τὸ τιτλοφορούμενον Σίο—Χάο ἢ τὸ σχολεῖον τῶν παιδίων, δίδει τὸν ἀκόλουθον κανόνα. «Ὡς πρὸς τὰς νέας, ἀπὸ δεκαετοῦς ἡλικίας, δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχωνται τῆς οἰκίας. Ἂς μανθάνωσι νὰ εἶναι φίλαι, νὰ συνδιαλέγωνται μετὰ χάριτος, νὰ κατεργάζωνται τὴν μέταξαν καὶ

MAURICE DE FOS

ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

σκέπτεσθαι, πλὴν ἰδίως ὑπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν προλήψεων. Οὕτως αἱ ἀδελφαὶ ψυχαὶ δὲν διαφέρουν πλέον ἢ κατὰ τὸ ὄνομα, σχῆμα καὶ τὴν τύχην, κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ ταὐτότης τῶν δύο ψυχῶν συνεπάγει τὴν ταυτότητα τῆς πρὸς ἀλλήλας ἐπιδράσεως, ἡ δὲ ἕξις τοῦ συμμερίζεσθαι αὐτὰ τὰ αἰσθήματα, τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς θλίψεις, καθιστᾷ ἐπίζηλον τὴν πρὸς ἀλλήλας σχέσιν αὐτῶν, σχέσιν δικαίως κληθεῖσαν «Ὁ ἐγωϊσμὸς εἰς δύο». Τὸν δεσμὸν τοῦτον οὐδ' αὐτὴ ἡ ἡλικία ἰσχύει νὰ χαλαρώσῃ διότι δεσμεύει τὸ πνεῦμα μᾶλλον ἢ τὰς αἰσθήσεις.

Οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι τοσοῦτον ἰδανικοί. Λαὸς νέος, ζῶν πλησίον τῆς φύσεως, δυσκόλως συνειθίζει εἰς τὰς σοφιστείας καὶ ὑποκρίσεις ἃς ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἀπαιτεῖ.

Ἐν τούτοις ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ ἁπλότης τῶν γάμων ἐν Ἑλλάδι καὶ σήμερον καθιστᾷ αὐτοὺς ὁμοίους πρὸς τοὺς Ῥωμαϊκούς: Ubi tu Gaius ego Gaia.

Ἡ ἀξία τῆς συζύγου μετρᾶται εἰσέτι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τέκνων της, μάλιστα δὲ ἂν ταῦτα ἦναι ἄρρενα, διότι αἱ θυγατέρες δὲν λογίζονται ὡς τίποτε σχεδόν.

Ἡ στειρότης ἐν ἀνατολῇ εἶναι μέγα δυστύχημα καὶ εἶναι αἴσχος, σχεδὸν ἔγκλημα. Ἡ στεῖρα, λέγει ἡ ζωηρὰ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἀποσβέννυσιν ἕνα ἄνδρα.

Ἐν χώρᾳ ἐν ᾗ ὡς ἐκ τῶν ἠθῶν, ἡ γυνὴ κρατεῖται ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς ἔν τινι γυναικωνίτῃ, ἐνῷ ἡ ἀγορὰ τῶν τροφίμων καὶ ἡ ἐνασχόλησις τῆς πωλήσεως αὐτῶν ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων

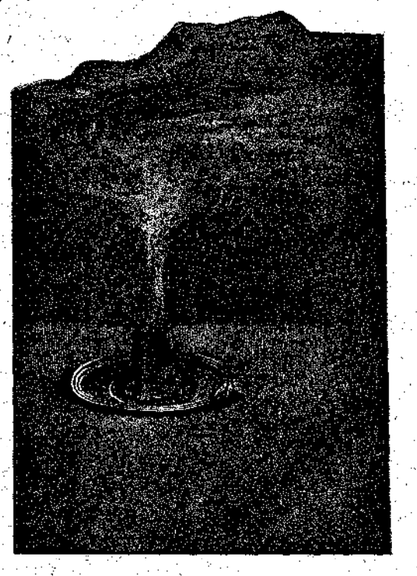

ἢ μίγμα τι ἐξ ἀρωματικῶν χόρτων, ἅτινα καιόμενα . . .

ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἄνδρα, τὸ στάδιον τῶν γυναικῶν εἶναι στενότατον.

Ὅτι δὲ κατέχει δευτερεύουσαν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡ γυνή, γίνεται ἔτι καταφανέστερον ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ νὰ δίδωσι τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου κατὰ πτῶσιν γενικὴν κτητικήν.

Ἐκεῖ ἡ μήτηρ εἶναι μία πρεσβυτέρα ἀδελφὴ τῶν τέκνων αὐτῆς, τῇ ζητοῦσι κάποτε τὴν γνώμην της, χάριν ἀβρότητος, ὅπως θὰ ἐζήτει τις τοιαύτην παρ' ἀνθρώπου σεβαστοῦ μέν, ἀλλ' οὐτινος ἡ μικρὰ ἱκανότης καθιστᾷ τὴν συμβουλήν του ἀσήμαντον.

Παρ' ἡμῖν ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀγχίνους σύντροφος ἥτις συμμερίζεται ἅπαντας ἡμῶν τοὺς μόχθους, εἶναι ἡ κυρία τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, καὶ διότι τοῦτο εἶναι δικαίωμά της, καὶ διότι τῇ παραχωρεῖ τὴν θέσιν ταύτην ὁ πρὸς αὐτὴν σεβασμός μας.

Τίς ἔχει δίκαιον, ἡμεῖς ἢ αὐτοί;

Ἡ καλλονὴ εἶναι ἰσχυρὰ δύναμις καὶ ἡ τῶν Ἑλληνίδων προξενεῖ τοιοῦτον θάμβος ὥστε θὰ διεκινδύνευέ τις νὰ ἡττηθῇ κατὰ τὸν Πάριν, ἐὰν ἔρριπτε τὸ μῆλον εἰς τὴν ὡραιοτέραν, διότι θὰ προὐκάλει τὴν μῆνιν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ἥρας. Ἡ Ἀφροδίτη ὅμως ἦτο κάτοχος τοῦ δώρου τῆς ἀπείρου νεότητος, ἦτο θεά. Ἀλλ' αἱ δύστηνοι θνηταί, φεῦ! καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ καιροῦ ὅσον καὶ ἂν ὦσιν ὡραῖαι καὶ τέλειαι, πρέπει νὰ τὰς ἀφήσῃ τις νὰ γηράσωσι πρὶν ἢ τὰς δικάσῃ.

Ἐν οἱαδήποτε Ἀγγλικῇ ἢ Γαλλικῇ αἰθούσῃ, ὁποίαν θέσιν κατέχει ἡ μάμμη;

Θὰ τὴν ἴδητε περικυκλουμένην ὑπὸ τῶν ἐγγόνων κρατούσῶν τας χεῖρας αὐτῆς, αἵτινες δίδουν τόσα καλὰ πράγματα.— Μάμμη, τῇ λέγει τὸ ἓν μικρὸν «εἰπέ μας καμμίαν, ἱστορίαν» καὶ ἡ μάμμη πόσας δὲν γνωρίζει!

Πρὸς αὐτὴν καὶ μόνην αἱ ἐρυθριῶσαι νεάνιδες ἐξομολογοῦνται τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας των, ὅπερ τόσον ἐπιμελῶς φυλάττουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν καὶ τὸ ὁποῖον πᾶς τις ἐννοεῖ.

Ἡ μάμμη εἶναι ὁ ἀγαθὸς σύμβουλος νεα-

ἠγέρθη, ἤραψε τὸν λύχνον καὶ διηυθύνθη . . .

νὰ ράπτωσιν· εἴκοσιν ἐτῶν εἶναι εἰς ἡλικίαν γάμου.

Βλέπει τις ἐκ τῶν προειρημένων ὅτι δὲν ἔχομεν νὰ φθονήσωμεν τὴν στασιμότητα τῆς παρὰ Σίναις παιδαγωγίας, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς εὐρωπαϊκῷ πολιτισμῷ ἀγομεν πολλάκις εἰς τὸ ἐναντίον ἄκρον. Ἀληθὴς πρόοδος δὲν εἶναι αἱ συνεχεῖς μεταβολαί, ὑπάρχουσι καὶ αἰώνιαι ἀλήθειαι ἃς ὀφείλομεν νὰ σεβώμεθα, ἐν ᾧ ἡμεῖς πλειστάκις προβαίνομεν ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὴν περιφρόνησιν τῶν νόμων καὶ εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἡμῶν ἀπείθειαν. Ἡ τῶν γονέων ἐξουσία ἰδίως εἶναι λίαν ἐξησθενωμένη, ἡ δὲ τῶν τέκνων ἀνυποταξία πολὺ διαδεδομένη, ἐν γένει δ' ὁ κοινωνικὸς ἡμῶν βίος στερεῖται κανόνων, ἀρχῶν, σταθερῶν ἕξεων πρὸς συγκράτησιν τοῦ ὅλου ἐν τῇ τάξει καὶ τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος.

Δ. Γ.

ΔΙΑΤΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΕΡΟΥΣΙ ΚΕΦΑΛΗΝ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἀνέκδοτος παράδοσις)

— Εἰπέ μας παπποῦ, διατί λέγουν ὅτι ἡ γυνὴ ἔχει κεφαλὴν διαβόλου; ἠρώτων ἓν τινι συναναστροφῇ ἐν Πάτραις τὸν κύριον Δ. Μ. δύο ἐκ τῶν ἐγγόνων του:

— Νά σᾶς τό πῶ παιδιά μου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἕνα μεσημέρι, ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐπήγαιναν περίπατον πρὸς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν διὰ νὰ ψαρεύσουν κανένα ψάρι νὰ φάγουν, διότι ἐπεινοῦσαν καὶ ποτὲ δὲν ἐφρόντιζαν ἐνωρὶς νὰ μαγειρεύσουν, καὶ οὔτε ποτέ τους τοὺς ἄφιναν οἱ ἄνθρωποι ἡσύχους, οὔτε καὶ εὐκαιροῦσαν. Ἐγὼ δὲ ἔψηναν μὲ ψιλὰ ξύλα καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ ἕνα πολὺ μεγάλο μπαρμποῦνι, τὸ ὁποῖον εἶχον ψαρέψει, καὶ τὸ ἐκύταζον καὶ οἱ δύο μὲ μεγάλα μάτια σὰν λύκοι πεινασμένοι, καὶ βέβαια ἦσαν οἱ κακόμοιροι, διότι ὅλο καὶ ὁδοιποροῦσαν, αἴφνης ὁ Χριστὸς βλέπει ἀπέναντί των καὶ ὀλίγον παρὰ κάτω τὸν διάβολον καὶ μίαν γυναῖκα νὰ περιπατοῦν μπράτσο καὶ ὕστερα νὰ πιασθοῦν, νὰ παίζουν γροθιαῖς, καὶ οἱ μύταις καὶ τῶν δύο νὰ τρέχουν αἷμα ποτάμι. Ὁ Χριστὸς ἀμέσως ἐταράχθη καὶ ἐθύμωσε, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὴν γυναῖκα νὰ ἐξευτελίζεται ἔτσι καὶ νὰ τὴν κτυποῦν, λέγει ἀμέσως εἰς τὸν Πέτρον: — Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω νὰ φονεύουν τὰς γυναῖκας. Πάρε αὐτὴν τὴν μάχαιραν καὶ τρέξε καὶ χώρισέ τους, καὶ κάμε ὅπως ξεύρεις. — Ὁ Πέτρος ἔτρεξεν ἀμέσως, ἀλλὰ τότε ὁ διάβολος καὶ ἡ γυναῖκα ἐπιάσθησαν χειρότερα, ἐκουβαριάσθησαν, ἐτραβοῦσαν τὰ μαλλιά των καὶ ἐδαγκάνοντο ὡς σκυλιά.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος βλέπων ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τοὺς χωρήσῃ οὔτε μὲ τὸ καλὸν οὔτε μὲ τὸ κακόν, καὶ θυμωμένος διότι ἐπερίμενε τὸ μπαρμποῦνι, τοὺς δίδει μιὰ μὲ τὴν μαχαίρα καὶ τοὺς κόβει σὰν πράσο καὶ τῶν δύο τὰ κεφάλια. Δὲν τὸ περίμενε ὅμως αὐτό. — Μπᾶ, λέγει τότε, τί ἔκαμα, ἐγὼ ἀντὶ νὰ τοὺς χωρίσω τοὺς ἐσκότωσα. Ἐσυλλογίσθη καλά... τί νὰ κάμῃ;... ἐφοβεῖτο νὰ ἐπιστρέψῃ, διότι θὰ τὸν ἐπέπληττεν ὁ Χριστός, καὶ ἴσως, ἴσως... Αἴφνης τοῦ ἔρχεται μία καλὴ ἰδέα, ἐνθυμήθη ὅτι ἅμα κοπῇ μία κεφαλή, πάλιν κολλᾷ ἀπ' τὴν θέσῃ ἀμέσως εἰς τὸν τόπον της. Ἔλαβε μίαν κεφαλὴν αὐτοστιγμεὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, καὶ τὴν ἐκόλλησε εἰς τὸν λαιμὸν τῆς γυναικός, ἔλαβε καὶ τὴν ἄλλην καὶ τὴν ἐκόλλησεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ διαβόλου. Τότε τὸν μὲν διάβολον ἐδίωξε, τὴν δὲ γυναῖκα ὡδήγησε πρὸς τὸν Χριστόν, ὅστις δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ, φαίνεται, ὅτι ὁ Πέτρος εἶχε κόψει καὶ κολλήσει τὰ κεφάλια. — Καθῆστε, παιδιά, νὰ φᾶμε, τοὺς λέγει. — Καὶ ἐκάθησαν καὶ οἱ τρεῖς τριγύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο μπαρμποῦνι, τὸ ὁποῖον εἶχε ψηθῆ περίφημα.

Ὁ Χριστὸς ὅμως ἐκύταζε τὴν γυναῖκα καλά, καλά, καὶ ἀποροῦσε, διότι αὕτη δὲν ἐκάθητο καλά, τοὺς ἐπείραζε, ἀνησυχοῦσε καὶ ἔκαμνε τρέλλαις. Ὁ πλάστης ἔκαμνε τὸν σταυρό του, τὸν ξαναέκανε, κύταζε, ξανακύταζε, καὶ δὲν εἶξευρε τί νὰ 'πῇ.

Τότε ὁ Ἅγιος Πέτρος τὸν ἐρωτᾷ:

— Μὰ τί ἔχεις, διδάσκαλε;

— Βρέ, Πέτρε, τοῦ ἀπαντᾷ, ἐγὼ δὲν ἔβαλα εἰς τὰς γυναῖκας τέτοια κεφάλια ὅταν ἔπλασα τὸν Κόσμον... δὲν μοῦ λέγεις τί συμβαίνει; Βλέπω τὴν γυναῖκα πολὺ τρελλή, πολὺ διαφορετική, δὲν πᾶμε καλά.

Ὁ Πέτρος τότε ἠναγκάσθη νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν διδάσκαλόν του τί συνέβη ὅταν ὑπῆγε νὰ χωρίσῃ τὸν διάβολον καὶ τὴν γυναῖκα. καὶ ὅτι ἔκαμε λάθος καὶ ἐκόλλησε τὴν κεφαλὴν τοῦ διαβόλου εἰς τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς καὶ τὴν κεφαλὴν ταύτης εἰς τὸ σῶμα τοῦ διαβόλου.

— Πίσω μου Σατανᾶ, κράζει αἴφνης ὁ Χριστὸς ρίψας μακρὰν αὐτοῦ τὸ περιμένον μπαρμποῦνι, ὁ κόσμος δὲν θὰ ἔχῃ ἡσυχίαν ἕνεκα τῆς γυναικός. Καὶ ἐγερθεὶς τοὺς ἀφῆκε καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ δάσος νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἔκτοτε λοιπὸν παιδιά μου, αἱ γυναῖκες φέρουσι κεφαλὴν διαβόλου, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν ἡσυχίαν, δὲν τοὺς ἀφίνουν οὔτε νὰ φάγουν, οὔτε νὰ ἐργασθοῦν, οὔτε νὰ ἡσυχάσουν.

— Μὰ τότε, ὁ Ἅγιος Πέτρος πταίει, ἀποτείνεται εἰς τῶν ἐγγόνων πρὸς τὸν παπποῦν, καὶ ὄχι ἡ γυναῖκα, ἀφοῦ αὐτὸς τῆς ἔθεσε κατὰ λάθος τὴν κεφαλὴν τοῦ διαβόλου, αὐτὴ τί πταίει;

— Πταίει δὲν πταίει, αὐτὴ ἢ ὁ Πέτρος, δὲν ξεύρω. Βλέπω μόνον ὅτι αὐτὴ μὲ τὸν διάβολον ἔγειναν ἕνα, ἔπειτα ἐπιάσθησαν μαλλιὰ κουβάρια, ἔβαλαν στὰ αἵματα τὸν Ἅγιον Πέτρον, ὅστις δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοὺς χωρίσῃ, καὶ τέλος ὅτι ἡ μοῖρά της ἤτανε νὰ πάρῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ διαβόλου!...

— Μὰ καλά, τότε ἐρωτᾷ ὁ ἕτερος τῶν ἐγγόνων, ὁ διάβολος ἔχει ἄσχημον κεφαλήν, εἶναι τίρας, ἡ δὲ γυνὴ εἶναι ὡραία, ἔχει μορφὴν γλυκυτάτην, ἐγὼ δὲν βλέπω πῶς ἤλλαξαν κεφαλάς, ἀφοῦ ἀκόμα ἕκαστος ἔχει τὴν ἰδικήν του.

— Ἐ! τέκνον μου, ἐδῶ εἶναι ἡ ἀπάτη· ἴσα ἴσα αὐτὴ ἡ κεφαλὴ τὴν ὁποίαν τώρα φέρει ἡ γυνὴ, δὲν εἶναι δική της εἶναι τοῦ διαβόλου, ὅστις πρὶν ἦτο ἄγγελος... *Δαίμων.*

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΟΝΑΡΧΑΙ

Κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτοκρατορικὰ κυνήγια ἅτινα ἐγένοντο ἐν τοῖς δρυμοῖς τοῦ Χέρβαρθ-Στόκ, ἐν Πρωσσίᾳ, ὁ αὐτοκράτωρ Γουλλιέλμος ὁ Α', ἀφ' οὗ ἐπί τινα χρόνον ἠκολούθησε τὰς διαφόρους περιπετείας τοῦ κυνηγίου, αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν ἀδιάθετον, ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἄνευ συνοδίας καὶ πεζῇ εἰς τὴν Ἔπαυλιν, ἔνθα προσωρινῶς κατῴκει.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας καὶ ὁ Μέγας δοὺξ τοῦ Μεκλεμβούργου συνώδευσαν μόνοι τὸν αὐτοκράτορα.

Ὀλίγον τι, πρὶν ἢ ἀφιχθῶσιν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὴν Ἔπαυλιν, ὁ γηραιὸς μονάρχης, ἀπηυδηκὼς πλέον ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου ταύτης ὁδοιπορίας, ἣν διήνυσεν, ἐστάθη μετὰ τῶν φίλων του πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ὅπως ἀναλαβὼν τὰς δυνάμεις του ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, διήρχετο ἐκεῖθεν ἀγροτική τις ἁμαξα ἑνὸς χωρικοῦ, ὅστις συρίττων ἐκρότει παταγωδῶς τὸ μαστίγιόν του ὡς δαιμονιῶν. Τὸν ἐσταμάτησαν, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ παραχωρήσῃ αὐτοῖς ὀλίγην θέσιν πλησίον του.

Ὁ χωρικὸς μὴ ἀναγνωρίσας αὐτοὺς οὐδαμῶς, ἐλπίζων μάλιστα νὰ λάβῃ καὶ μικρόν τι φιλοδώρημα, ὡς καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ροφήσῃ ὀλίγον οἶνον μετ' αὐτῶν, παρεχώρησεν εὐχαρίστως τὴν ἐπὶ τῆς ἁμάξης αἰτηθεῖσαν θέσιν, καὶ μαστιγώσας τοὺς ἵππους του ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Καθ' ὁδόν, ὁ χωρικὸς ἀδιαφόρως πως ἐστράφη πρὸς τὸν γείτονά του, ὅστις ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου τοῦ ἐπίεζε τὸν πόδα καὶ μετὰ τῆς γνωστῆς ἐκείνης βαναυσότητος, ἥτις διακρίνει τοὺς Γερμανοὺς χωρικούς, τὸν ἠρώτησε.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Εἶμαι, ὁ μέγας δοὺξ τοῦ Μεκλεμβούργου, ἀπεκρίθη οὗτος ἁπλῶς.

— Ὤ!! ὤ!! ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς ὁ χωρικός, μὴ δώσας τὴν ἐλαχίστην πίστιν εἰς τοῦτο, — καὶ σύ; — ἐπανέλαβεν ἐρωτῶν τὸν ἕτερον ἐξ ἐκείνων, οὓς εὑρὼν ἐν τῇ ὁδῷ τοὺς ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς ἁμάξης του.

— Ἀ! ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας! ὑπέλαβεν ἐκεῖνος.

— Ὤ!! ὤ!! τοῦτο εἶνε παρὰ πολὺ χονδρόν, φίλτατέ μου! ἀπήντησεν ὁ χωρικὸς καγχάζων ὡς βοῦς μυκώμενος. — Ἀμὴ ἐσύ; ἐρωτᾷ τὸν τρίτον,... δὲν χρειάζεται δὰ καὶ καμμιὰ μεγάλη ἀμφιβολία διὰ νὰ τὸ καταλάβῃ κανένας, ὅτι βέβαια σὺ θὰ εἴπῃς ὅτι εἶσαι ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ὁ Α'!

ρᾶς γυναικός, αὕτη ἐπὶ τέλους εἶναι ὁ γλυκὺς καὶ δίκαιος τιμωρὸς τῶν ἀτακτούντων.

Ὦ ἀγαθαὶ μάμμαι! τίς δὲν ὀνειρεύεται τὸ ἤρεμον πρόσωπόν σας μὲ τὴν λευκὴν κόμην σας τὴν τόσῳ καλῶς καὶ μετὰ χάριτος κτενισμένην; Τίς ἄνευ ὑμῶν θέλει τηρήσει τὰς σοφὰς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας; Πόσων μᾶς εἴσθε χρήσιμοι!

Ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὁ προορισμὸς τῆς γυναικὸς εἶναι εἰς τὸ νὰ ἀρέσκῃ, τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν τὴν καταλάβῃ τὸ γῆρας ὁ ἐν τῇ γῇ προορισμός της ἐτελείωσε.

Ἡ μήτηρ τοῦ λοχαγοῦ Ἀντωνοπούλου δύναται νὰ ληφθῇ ὡς τύπος τῶν δυστυχῶν τούτων καὶ ὑπὸ τοιαύτης ζωῆς ταλαιπωρουμένων γυναικῶν. Ἡ καλλονή της ὑπῆρξε θαυμασία ἐν Ἀθήναις, ἀλλ' ἡ ἡλικία τὴν ἠνάγκαζε νὰ περιορίζῃ πᾶσαν τέρψιν της ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν τέκνων καὶ ἐγγόνων της, ὧν εὐτυχῶς ἀπελάμβανε τὸν σεβασμόν, ὅστις μόνος τῇ ἀπέμενεν.

Τοὺς ἐπισκέπτας της, μετ' εὐγνωμοσύνης ἐδέχετο, διότι κάπως διεσκέδαζον τὴν μονοτονίαν τοῦ βίου της· ἔφερε δὲ τούτους πάντοτε ἐν τῷ σκοτεινῷ αὐτῆς δωματίῳ, ἔνθα ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξωκειοῦντο πρὸς τὸ σκότος καὶ διέκρινον ἐπὶ τῆς μεσαίας τραπέζης, παιγνιόχαρτα ἐσκορπισμένα, δοχεῖον κρυστάλλινον ἐμπεριέχον καπνόν, μικρόν τινα δίσκον μὲ ροδοζάχαριν, ρακήν, καὶ λουκούμια, καὶ ἐπὶ ἑνὸς σοφᾶ ἐφαίνετο ἐγκαταλελειμμένη τις κιθάρα, καὶ ἄνθη,... βιβλίον οὐδέν.

Ἡ ἐκ τοῦ καπνίσματος ἀποτραχυνθεῖσα φωνὴ τῆς γραίας ἐνεποίει θλιβερὰν ἐντύπωσιν· ἀλλ' ὅταν παρετήρει τις τοὺς δύο της ὀφθαλμούς, τοὺς σχεδὸν τεθαμμένους ἐντὸς ἰσχρόων βλεφάρων, κατελαμβάνετο ὑπὸ οἴκτου πρὸς τὴν ἄλλοτε ὡραίαν ταύτην γυναῖκα, τὴν ἀγαθήν, τὴν γλυκεῖαν, τὴν ἐγκαταλελειμμένην, τὴν ἄκακον, τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα μὴ ὡριμάσαν, δὲν ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ ἄλλο τι ἢ ἀνοησίας, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο ἐξ αἰδοῦς καὶ φόβου.

Ἐξ εἰρωνείας τῆς τύχης ἐκαλεῖτο Ἀνθοῦσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὸ Ναύπλιον, ἡ πρωτεύουσα τῶν κατὰ τῆς Τουρκίας ἐπαναστάντων Ἑλλήνων ἀπὸ τοῦ 1829-μέχρι τοῦ 1831, ἡ πόλις ἐξ ἧς ἐξῆλθε τὸ σύνθημα τῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐξεθρόνισε τὸν Ὄθωνα, εἶναι μετὰ τῶν Ἀθηνῶν, Πατρῶν, καὶ τοῦ Πειραιῶς, μία ἐκ τῶν ὡραίων πόλεων τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος.

Ἐὰν ἀφαιρέσωμεν τὰ ἐρείπια παλαιᾶς τινος Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Παλαμηδίου, ἐγειρομένων ἐπὶ τῶν ἀβάτων κρημνῶν, καὶ ἐν τοῖς νέφεσιν, οὐδὲν ἕτερον ἀξιόλογον μνημεῖον βλέπει τις, ἐὰν δὲ ἐξαιρέσωμεν ἑτοιμορόπους τινὰς τουρκικὰς οἰκίας βεβαμμένας μὲ προεξέχουσας ὀροφὰς καὶ ἐξώστας ἐμποιούσας οἰκτρὰν ἐντύπωσιν, αἱ λοιπαὶ οἰκοδομαὶ ἀπεικονίζουσι τὴν Ἰταλικὴν ἀρχιτεκτονικήν. Αἱ δὲ ἰδιάζουσαι ἐξ αὐτῶν οἰκίαι, στεροῦνται ὑπογείων διαμερισμάτων συνήθων ἐν Ἑλλάδι, τὰ ὁποῖα καλοῦσιν ὑπόγεια, καὶ εἰσὶν ἐπιπλωμένα καὶ ἐστολισμένα, χρησιμεύοντα καὶ ὡς αἴθουσαι ὑποδοχῆς καὶ ὡς δωμάτια ὕπνου. Τὰ ὑπόγεια ταῦτα χάρις εἰς τὸν λαμπρὸν Ἥλιον τῆς Μεσημβρίας φωτίζονται ἀρκούντως διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ὑπαρχόντων μικρῶν παραθύρων, καὶ εἰσὶ ταυτοχρόνως καταφύγιον τῶν ὑπὸ τῆς μεγάλης ζέστης καὶ τῶν ὀχληρῶν καὶ ἀναριθμήτων κωνώπων καταδιωκομένων κατοίκων.

Οἱ κώνωπες οὓς γεννᾷ ἡ πλησίον τῆς πόλεως κειμένη θάλασσα εἰσὶν ἀπειράριθμοι καὶ τόσον ὀχληροί, ὥστε διακόπτουσι τὸν ὕπνον τῶν κοιμωμένων. Κατ' αὐτῶν μεταχειρίζονται δύο ἀντιφάρμακα, ἢ περιβάλλουσι ἐπιμελῶς τὴν κλίνην διὰ λεπτοῦ ὑφάσματος προσέχοντες ὥστε, νὰ μὴ ἀφίνῃ τοῦτο ὁπὰς ἢ σχισμάδας, καὶ τοὺς φίμπους, ἤτοι μίγμα τι ἐξ ἀρωματικῶν χόρτων ἅτινα καιόμενα, λέγεται ὅτι ἀποκοιμίζουσι τοὺς κώνωπας.

Συνεπῶς ἡ δεσποινὶς Σωσάννα ἔπραξε μεγάλην ἀπερισκεψίαν, ὅτε ἐπωφελουμένη τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ ὕπνου τῆς μαθητρίας αὐτῆς ἠγέρθη, ἤναψε τὸν λύχνον καὶ διηυθύνθη πρὸς γραφεῖόν τι ἐφ' οὗ ἔκειντο τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαιοῦντα.

Πρὶν ἢ καθίσῃ ἡ παιδαγωγὸς ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς κλίνης ἐν ᾗ ἔκειτο ἡ δεσποινὶς Βουγᾶ. Ἡ νέα κόρη ἐκοιμᾶτο βαθέως, ἡ δὲ ἤρεμος ἀναπνοὴ αὐτῆς δὲν ἐδείκνυεν οὐδεμίαν πιθανότητα ἀποτόμου ἀφυπνίσεως. — Τοῦτο πράξασα ἡ Γαλλὶς ἐκαθέσθη καὶ ἤρξατο νὰ γράφῃ.

Πρὸς τὸν Μανώλη Βουγᾶ-ἐφένδη

Ὁδὸς Ἐρλῆ-Γιοκοῦσε Εἰς Κωνσταντινούπολιν

Κύριε,

«Ἤδη παρῆλθον ὀκτὼ ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας· πιστὴ δὲ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, νὰ σᾶς καθιστῶ ἑνήμερον περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν θυγατέρα σας, σπεύδω νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ πῶς διήλθομεν τὸν καιρόν μας κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο. Ἡ ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τῆς παρούσης μου σφραγὶς τοῦ Ναυπλίου δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐκπλήξῃ, διότι εὑρισκόμεθα ἀπὸ τῆς πρωΐας ταύτης ἐνταῦθα. Θὰ θυμώσητε διὰ τοῦτο; ναί; ὄχι;... Πλὴν δὲν ὑπάρχει θεραπεία, εἶναι τετελεσμένον γεγονός.

Ἐκτὸς τούτου, σεῖς πταίετε, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκλέξητε παιδαγωγὸν τοσοῦτο ριψοκίνδυνον. Τοῦτο, δι' ἐμέ, δὲν εἶναι οὐδόλως ἐκπληκτικὸν καθ' ὅσον εἶμαι θυγάτηρ ἀρχαίου λοχαγοῦ τῶν Ζουάβων, ἄλλως τε ἔχομεν καὶ μίαν ἀπολογίαν. Ἡ Κόρινθος μᾶς ἦτο πλέον ἀνυπόφορος, ὑμῶν δὲ ἀπουσιαζόντων ἱππεύσαμεν καὶ ἐξήλθομεν ἵνα διασκεδάσωμεν τὴν μελαγχολίαν μόναι· καὶ ἐπειδὴ θὰ μᾶς κατέτρωγον οἱ λύκοι, συναντήσασαι καθ' ὁδὸν ἕναν Κλέφτη ὅστις λαλεῖ τὴν Γαλλικήν, καὶ ἐδέχθημεν τὴν συνοδείαν του.

Οὗτος δὲν καλεῖται Τασούλης· τὸ ἀληθὲς ὄνομά του εἶναι Κώστας Θεοχάρης, υἱὸς ἑνὸς βουλευτοῦ, ὡς λέγει, μὲ καλὴν ἀνατροφήν, διότι ἀντὶ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ ληστρικὸν λημέρι ὅπου θὰ ἐνέδρευεν ἡ συμμορία του, μᾶς ἔφερε παρὰ τῷ ἐξαδέλφῳ του κυρίῳ Ἀντωνοπούλῳ, ὅπου κατοικοῦμεν τώρα, μετὰ τοῦ Τασσούλη.

ἐξ εἰρωνείας τῆς τύχης ἐκαλεῖτο Ἀνθοῦσα.

Ἕνεκα τοῦ Κυρίου τούτου σᾶς γράφω ἐν ἀγνοίᾳ τῆς θυγατρός σας Δεσποινίδος Ραλοῦ, καὶ συνεπῶς ἐπειδὴ εἴσθε ἀνὴρ τῆς πείρας καὶ ρωμαντικὸς ἐν ταύτῳ, σᾶς ἐρωτῶ μὲ δύο λέξεις μόνον, ἐὰν δὲν ἐπιθυμεῖτε ὅπως ἡ θυγάτηρ σας γείνῃ σύζυγός ἑνὸς κλέφτου, γράψατέ μου ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Κόρινθον, ἄλλως ἑτοιμασθῆτε νὰ δεχθῆτε αἴτησιν γάμου διὰ τὴν θυγατέρα σας. Ἀπαντήσατε τάχιστα πρὶν ἢ ἐπέλθῃ καταστροφή. Διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ

Ἡ θεράπαινά σας ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

—Μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, τέκνον μου! ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς αὐτοκράτωρ προσηνῶς.

Ὁ χωρικὸς ὀλίγου δεῖν νὰ μείνῃ ξηρὸς ἐκ τῶν πολλῶν γελώτων, ἕνεκα τῆς νέας ἀπαντήσεως τοῦ τρίτου ξένου του, ἀνατραπεὶς δὲ ἐπὶ τῆς ἁμάξης του ἐγέλα τοσοῦτον ἰσχυρῶς καὶ παραδόξως, ὥστε ἡ παχεῖα γαστήρ του ἐχόρευε μετὰ παλμῶν τὸ Γερμανικὸν βάλς..... Ὅταν μετὰ μικρὸν ἡσύχασεν ὀλίγον παρετήρησε καὶ τοὺς τρεῖς μὲ τοὺς μικροὺς καὶ πονηροὺς ὀφθαλμούς του καὶ τοῖς λέγει σκωπτικῶς·

— Ἀλλὰ καὶ ἐγώ, Κύριοι... εἶμαι ὁ Σάχης τῆς Περσίας!

Οἱ τρεῖς μονάρχαι ἐμειδίασαν σιωπηλῶς μὲ τὴν βλακίαν τοῦ ὁδηγοῦ των, ἀλλὰ δὲν ἀντέλεξαν.

Ὁ χωρικὸς ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν του, ὑποβλέπων ἐνίοτε λάθρα τοὺς τρεῖς ταξειδιώτας, καὶ ἐμόρφαζε κινῶν θλιβερῶς τὴν κεφαλήν του, ὑπολαβὼν αὐτοὺς ὡς παράφρονας, ἕνεκα τῆς παραδόξου μοναρχοδοξομανίας, ἥτις ἐνεφυτεύθη καθ' ὁδὸν εἰς τὸ κρανίον των. Σκεφθεὶς δὲ μετ' ὀλίγον καὶ πεισθεὶς, ὅτι οὗτοι οὐδὲν ἄλλο θὰ ἦσαν εἰμὴ δραπέται τοῦ πλησιεστέρου φρενοκομείου, ἤρξατο συλλογιζόμενος τίνι τρόπῳ ν' ἀπαλλαχθῇ αὐτῶν ἀβλαβῶς.

Ὅτε ὅμως ἀφίκοντο πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ἡ φρουρὰ παρουσίασεν ὅπλα, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ ἔσπευσαν νὰ βοηθήσωσι τὸν αὐτοκράτορα νὰ καταβῇ τοῦ ἁμαξίου. Τότε μόνον ἤρξατο κατανοῶν, ὅτι ἀληθῶς οἱ τρεῖς ταξειδιῶται ἦσαν μονάρχαι, αὐτὸς δὲ ὅτι οὐκ ἦν πλέον ὁ Σάχης τῆς Περσίας, καὶ μὴ ἀναμείνας οὐδὲ στιγμὴν τιμὰς ἢ ὑποδοχάς, ἀλλ' οὐδὲ φιλοδωρήματα καὶ εὐχαριστήσεις ἐμαστίγωσεν αὐθωρεὶ τοὺς ἵππους του καὶ ἀπῆλθε δρομαίως.... εὐτυχὴς ὢν ὅτι ἐλυτρώθη τόσον εὐθηνά.

Π. Κ. Π.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γενικὸς κατάλογος τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ θερισμοῦ

Ἐν ἁπάσαις ταῖς χώραις τῆς γῆς δὲν θερίζονται βεβαίως τὰ προϊόντα κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχήν, ἕνεκα τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν διαφόρων εἰς διαφόρους τόπους θερμοκρασιῶν καὶ τινων ἄλλων δευτερευόντων λόγων. Ὁ ἑξῆς κατάλογος ἀποδεικνύει τοῦτο:

1. Κατὰ Ἰανουάριον θερίζουσιν: Ὠκεανία, Αὐστραλία, Νέα Ζηλανδία, Νότιος Ἀμερική, Χιλὴ καὶ Ἀργεντίνη Δημοκρατία.

2. Κατὰ Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον: Ἀσία, Ἰνδίαι, Βρεττανικὴ Ἀφρικὴ καὶ Ἄνω Αἴγυπτος.

3. Κατ' Ἀπρίλιον: Ἀσία, Ἀσιατικὴ Τουρκία, Περσία, Συρία, Μικρασία, Ἀφρική, μέση καὶ Κάτω Αἴγυπτος.

4. Κατὰ Μάϊον: Ἀσία. Κεντρικὴ Ἀσία, Κίνα, Ἰαπωνία, Ἀφρική. Βόρειος Ἀφρικὴ καὶ Ἀμερική, Τεξᾶς, Φλωρίς.

5. Κατὰ Ἰούνιον: Εὐρώπη. Ἱσπανία, Πορτογαλλία, Ἰταλία, Ἑλλάς, Ἀμερικὴ Βόρειος, Μισσουρί, Λουτζιάνα, Καυσᾶς. Ὠρηγών, Κολόραδον, Γεωργία, Ἀλαβάμα.

6. Κατὰ Ἰούλιον: Εὐρώπη. Ρουμανία, Βουλγαρία, Οὐγγαρία, Αὐστρία, Γαλλία καὶ Νότιος Ρωσσία. Ἀμερικὴ Βορεία, Νεβράσκη, Μιννεσότα, Ἄνω Καναδᾶς καὶ Νέα Ἀγγλία.

7. Κατ' Αὔγουστον: Εὐρώπη. Ἀγγλία, Βέλγιον, Ὁλλανδία, Πολωνία, Γερμανία, Δανία, Ἀμερικὴ Βορεία, Κάτω Καναδᾶς καὶ Ἀγγλικὴ Κολομβία.

8. Κατὰ Σεπτέμβριον: Εὐρώπη. Σκωτία, Σουηδία, Νορβηγία, Ἀμερικὴ Βορεία, Καναδᾶς Βόρειος.

9. Κατὰ Ὀκτώβριον: Εὐρώπη. Ρωσσία (ἄνω).

10. Κατὰ Νοέμβριον: Νοτία Ἀμερική, Περού, Ἀφρική, Νότιος Ἀφρική.

11. Καὶ κατὰ Δεκέμβριον ἐν Ἀσίᾳ ἡ Βιρμανία.

Κεραυνοὶ καὶ κεραυνόπληκτοι

Διάφοροι εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες ἐγνώρισαν ἡμῖν ὅτι σπουδαιοτάτη καὶ τρομερὰ καταιγὶς ἐνέσκηψεν ἐσχάτως ἐν τῷ λιμένι τῆς Χάβρης, καθ' ἣν ἐπί τινας ὥρας τὸ πλοῖον *Ἐδουάρδος* ὑπέστη μεγάλην καταστροφὴν καὶ ἀληθὲς μαρτύριον.

Τὸ πλοῖον τοῦτο κατεβλήθη, ἀπροσδοκήτως καὶ αἰφνηδίως, ὑπὸ ἀλλεπαλλήλων ἀστραπῶν, δώδεκα ναῦται ἐπλήχθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑπὸ τῶν κεραυνῶν καὶ ἀπώλεσαν τὴν ὅρασιν ἐπὶ ἡμίσειαν ἡμέραν. Ὁ πλοίαρχος καὶ ὑποπλοίαρχος ἔπαθον ὁμοίως βαρέως πληχθέντες ὑπὸ τῶν ἠλεκτρικῶν ἐκκενώσεων.

Τρεῖς σφαῖραι πυρὸς ἐξερράγησαν ἄνωθι τοῦ πλοίου μετὰ τρομεροῦ πατάγου ἐκπέμπουσαι φλόγας πυριφλεγεῖς ἐπὶ τοῦ σκάφους.

Ἡ σφοδρότης τῆς καταιγίδος ταύτης ὑπῆρξεν οὐχὶ μόνον ἀξιοσημείωτος, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὴ εἰς τὰ χρονικά. Τὸ δὲ πλοῖον περιεῖχε φορτίον σιδηρῶν ὀρυκτῶν, ἐξ ὧν φαίνεται ἐπῆλθεν ἡ ἀλληλεπίδρασις καὶ αἱ ἠλεκτρικαὶ ἐκκενώσεις μεταξὺ τῆς βεβαρυμένης ἀτμοσφαίρας καὶ τοῦ ἐκ μετάλλου φορτίου.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

2

Νὰ εὑρεθῇ ὁ ἀριθμὸς 100, μεταχειριζομένων ἐφ' ἅπαξ τῶν ἐννέα πρώτων ἀριθμῶν 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

3

Τίς τῶν ἀρχαίων ἐξεστόμισε τὴν ἱστορικὴν ταύτην φράσιν: «Λοιπὸν θὰ τοῖς δείξωμεν ὅτι ζῶμεν ἀκόμη!»

Ὁ λύτης ἀμφοτέρων τῶν ἀνωτέρω δύο αἰνιγμάτων λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλίον τι, λαιμοδέτην ἢ καρφίδα ἀξίας μέχρι δραχμῶν τριῶν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Μ. Ι. Α. Πόρον. Συγγνώμην διὰ καθυστέρησιν. Ἀπεστείλαμεν ἐκ νέου ὁλοκλήρους σειράς.—Β. Α. Κατούναν. Ἐνεγράψαμεν ὅλους καὶ εὐχαριστοῦμεν. —Ι. Κ, ἔμπορον, Ε. Φ. δικολάβον, Α. Π· τελωνοσταθμάρχην, Α. Κ. ἔμπορον, Α. Κ. τσαρουχᾶν, Δ. Σ, Β. Π, ἐμπόρους Κατούναν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν δι' ἓν ἔτος.—Φ. Μ. Λίμνην. Σᾶς ἀπεστείλαμεν νέαν σειράν, ἀναμένομεν εὐχάριστον ἀποτέλεσμα, εὐχαριστοῦμεν. —Δ. Ι. Π. Αἰτωλικόν. Ἐλάβομεν συνδρομήν σας εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξίς σας φέρει ἀριθμὸν 122. Ἐν τούτοις κάτι ἐλπίζομεν πάντοτε αὐτόθεν.—Γ. Α. Κ. Ὀδησσόν. Ἔλαβον δελτάριον, πλὴν ἐπερίμενον καὶ ἐνεργείας σου. Περὶ μεταφράσεως ἔχει καλῶς, συμφωνῶ. Δέον νὰ ἔχω μερικὰ σώματα εἰς γραφεῖον πρὸς ἐνέργειαν δεόντων. Ἀπάντησον. — Π. Π. Κ. Κωνστάντζαν. Ἐλάβομεν δελτάριον καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Συμφωνοῦμεν εἰς γραφόμενα. Περιοδικὸν ἄγει ἐξαισίως. Ἀναμένομεν ἐνεργείας σας καὶ σᾶς εὐγνωμονοῦμεν. Ἐλπίζομεν πολλὰ αὐτόθεν.—Κ. Ν. Τῆνον. Ἐλάβομεν ἐπιστολήν σας εὐχαριστοῦμεν πληροφορίας. Σειρὰν ἀποστείλαμεν εἰς Κ. καὶ Ι. Β. ὡς γράφετε. Ἐπίσης ἀπεστείλαμεν ταυτοχρόνως ἐν ἰδίῳ φακέλλῳ ἀποδείξεις δύω, ἃς ἐλπίζομεν ἐλάβετε. Ἀναμένομεν. —Σπ. Α. Α. Ληξούριον. Ἐλάβομεν συνδρομήν σας, εὐχαριστοῦμεν. Δῶρα ἀποστέλλομεν προσεχῶς. Ἀπόδειξίς σας φέρει ἀριθμὸν 123 ἣν θὰ σᾶς ἀποστείλωμεν προσεχῶς καὶ ἥτις χρησιμεύσει εἰς κληρώσεις νέου ἔτους κατὰ τὰ ἐν τῇ Φύσει γραφησόμενα. Παρακαλοῦμεν δὲ νὰ μᾶς ἐγγράψητε καὶ κανένα φίλον σας συνδρομητήν.—Σπ. Δ. Λαμίαν Συνεμορφώθημεν. Ἀποδείξεις καὶ δῶρα ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς. Εὐχαριστοῦμεν καὶ ἐλπίζομεν πάντοτε εἰς ἐνεργείας σας. — Σ. Σ. Μέγαρα. Ἐλάβομεν ἐπιταγήν, εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἀπόδειξίς σας φέρει ἀριθμὸν 134, τοῦ Ν. Σ. 135, τοῦ Γ. Β. 136· οὓς ἐνεγράψαμεν ὁμοίως καὶ ἀπεστείλαμεν σειράς. Δῶρα ἔχετε προσεχῶς. Μὴ μᾶς λησμονῆτε δὲ εἰς τὸ μέλλον.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. ΛΕΩΝΗ